

Nr 6.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om ändrad lydelse av 52 § sinnessjuklagen den 19 september 1929 (nr 321); given Stockholms slott den 28 oktober 1938.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet hållna protokoll vill Kungl. Maj:t härmed, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga härvid fogat förslag till lag om ändrad lydelse av 52 § sinnessjuklagen den 19 september 1929 (nr 321).

GUSTAF.

Gustav Möller.

Förslag
till
Lag

**om ändrad lydelse av 52 § sinnessjuklagen den 19 september 1929
(nr 321).**

Härigenom förordnas, att 52 § sinnessjuklagen den 19 september 1929 skall erhålla följande ändrade lydelse:

52 §.

Avviker å sinnessjukhus intagen därifrån eller avviker den, som jämlikt 47 § för vård förvaras å sinnessjukavdelning vid fångvården, skall, där sjukvårdsläkaren eller, vad angår den, som varit förvarad å sinnessjukavdelning vid fångvården, fångvårdsmyndighet det påkallar, för den sjukes återförande till sinnessjukhuset eller sinnessjukavdelningen handräckning lämnas av vederbörande polismyndighet.

Lag samma vare där den, som på försök utskrivits från sinnessjukhus eller från sinnessjukavdelning vid fångvården, underlåter att, sedan förordnande om återintagning meddelats eller försökstiden gått till ända, på anmaning åter där inställa sig.

Då särskilda omständigheter därtill föranleda, må i fall, som i andra stycket avses, handräckning lämnas utan att anmaning föregått.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

*Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför
Hans Maj:ts Konungen i statsrådet å Stockholms
slott den 13 maj 1938.*

Närvarande:

Statsministern HANSSON, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON, ENGBERG, SKÖLD, NILSSON, QUENSEL, FORSLUND.

Efter gemensam beredning med chefen för justitiedepartementet anmäler chefen för socialdepartementet, statsrådet Möller, väckt fråga om *ändring av 52 § sinnessjuklagen* samt anför:

Gällande bestämmelser.

Enligt stadganden i 19 och 50 §§ sinnessjuklagen den 19 september 1929 (nr 321) må sinnessjuk, som är för vård intagen å sinnessjukhus eller förvaras å sinnessjukavdelning vid fångvården, under vissa förutsättningar utskrivnas på försök för en tid av högst ett år i sänder. I allmänhet ankommer det å sjukvårdsläkaren att besluta om utskrivning. Åsidosätter den utskrivne föreskrifter, som han ålagts att iakttaga, eller finnes eljest fortsatt vård erforderlig, må förordnande meddelas om den sjukas återintagande. Det tillkommer jämväl sjukvårdsläkaren att meddela förordnande om återintagning av sjuk, som utskrivits på försök.

I lagens 52 § föreskrives, bland annat, att om den, som på försök utskrivits från sinnessjukhus eller från sinnessjukavdelning vid fångvården, underlåter att, sedan förordnande om återintagning meddelats eller försökstiden gått till ända, på anmaning åter inställa sig där, så skall handräckning för den sjukas återförande till sinnessjukhuset eller sinnessjukavdelningen lämnas av vederbörande polismyndighet, där sådan åtgärd påkallas av sjukvårdsläkaren eller, vad angår den, som varit förvarad å sinnessjukavdelning vid fångvården, av fångvårdsmyndigheten.

En förutsättning för att handräckning skall få ifrågakomma är sålunda, att anmaning gjorts till den sjuke att inställa sig samt att denne underlåtit att följa anmaningen.

Bestämmelse om att anmaning skall hava gjorts och icke efterföljts för att handräckning för återförande till sinnessjukhus av en försöksutskrivnen patient skall få meddelas fanns intagen i 47 § av det förslag till lag om vård av sinnessjuka, som framlades av tillkallade sakkunniga i betänkande den 26 november 1923 (statens off. utredn. 1923: 74). I motiven anfördes, att stadgandet icke avsåge att åstadkomma någon ändring i gällande praxis. Särskild motivering för bestämmelsen om att anmaning skulle föregå lämnades icke.

Ett stadgande av enahanda innehåll — avseende jämväl person, som på försök utskrivits från sinnessjukavdelning, tillhörande fångvården — upptogs, utan särskild motivering, i 55 § av förslag till lag om sinnessjuka och om undersökning angående sinnesbeskaffenhet, som efter ytterligare utredning framlades i 1926 års sinnessjuksakkunnigas betänkande I den 2 juni 1927 (statens off. utredn. 1927: 10).

Ett på 1927 års betänkande grundat förslag till sinnessjuklag framlades sedermera år 1929 genom proposition nr 87. 52 § i detta förslag överensstämde med nu gällande lag. Särskild motivering för den bestämmelse, varom nu är fråga, lämnades icke vare sig i propositionen eller under behandlingen i riksdagen.

I sammanhang med redogörelsen för nyss omförmälda gällande bestämmelser må omnämnas det i 10 § sinnessjuklagen intagna stadgandet, att, då ansökan om sinnessjuks intagande å sinnessjukhus för vård göres av annan än den sjuke själv, vid ansökningen skola fogas dels av läkare utfärdat utlåtande, grundat på personlig undersökning, som verkställts högst en månad före den dag, då ansökningen göres, samt innefattande förklaring, att den sjuke är i behov av vård å sinnessjukhus (vårdattest), dels ock av någon eller några trovärdiga personer meddelade uppgifter angående sådana den sjukets förhållanden, som äro av betydelse för bedömande av hans sinnessillstånd (levnadsberättelse).

Har i vårdattest intygats, att den sjuke är i trängande behov av vård å sinnessjukhus, må jämlikt 11 § 1 mom. intagning ske, ändå att levnadsberättelse ej bifogats ansökningen. Därest polismyndighet gjort ansökan om intagande å sinnessjukhus av någon, som enligt bifogat läkarintyg är på grund av sinnessjukdom farlig för annans personliga säkerhet eller eget liv, får enligt 2 mom. i 11 § intagning ske utan hinder av att vårdattest och levnadsberättelse ej bifogats ansökningen. Läkarintyg, som nyss omnämnts, skall vara utfärdat efter personlig undersökning, som verkställts högst fjorton dagar före den dag, då ansökningen göres.

Förslag rörande lagändring.

Skrivelse av poliskammaren i Göteborg.

I skrivelse till medicinalstyrelsen den 5 november 1937 anförde poliskammaren i Göteborg, att i de fall, då fråga uppstode om handräckning för att till sinnessjukhus återföra försöksutskrivnen patient, som vore omhändertagen av polismyndigheten, omständigheterna ofta vore sådana, att en anmaning till vederbörande att inställa sig å sjukhuset skulle vara meningslös på grund av patientens sinnesbeskaffenhet. Stundom skulle en anmaning kunna hava den följd, att patienten skulle avvika och hans inställande på sinnessjukhus därigenom ytterligare försvåras. Poliskammaren kunde på grund av sinnessjuklagens bestämmelser icke bevilja handräckning, utan att anmaning föregått. Skulle poliskammaren det oaktat bevilja handräckningen, löpte poliskammaren bland annat den risken att icke få sina kostnader ersatta.

Poliskammaren erinrade, att återförandet visserligen torde gå att ordna, därest den sjuke kunde intagas på sinnessjukhus på grund av bestämmelserna i 11 § 1 och 2 mom. sinnessjuklagen. I båda momenten förutsattes anskaffande av läkarintyg rörande den sjuke. Kunde läkarintyg ej anskaffas och handräckningen sålunda icke bifallas, kunde avsevärda vådor uppkomma, därest polismyndigheten vore nödsakad att försätta vederbörande på fri fot.

Med skrivelsen överlämnade poliskammaren en rapport från göteborgspolisens ordonnansavdelning. Av rapporten framgick, att polisen vid tvenne tillfällen omhändertagit från ett statens sinnessjukhus försöksutskrivna patienter. Av dessa hade den ene begått försök till våldtäkt och den andre icke ställt sig meddelade försöksutskrivningsvillkor till efterrättelse, varför från sinnessjukhuset framställning gjorts om hans återförande, ehuru anmaning att återinställa sig icke kunnat tillställas honom. I båda fallen hade patienterna återförts till sjukhuset, sedan de underkastats ny läkarundersökning, varjämte åtminstone i det förra fallet skriftlig ansökan om den sjukets intagning gjorts av förste polisintendenten.

Poliskammaren hemställde, att medicinalstyrelsen måtte söka få till stånd sådan ändring av 52 § sinnessjuklagen, att, sedan förordnande om återintagning av försöksutskrivnen meddelats eller försökstiden gått till ända, handräckning kunde lämnas utan att anmaning till den sjuke att inställa sig föregått.

Yttranden över poliskammarens skrivelse.

Över poliskammarens i Göteborg framställning infordrade medicinalstyrelsen yttranden från direktionerna för statens sinnessjukhus samt Stockholms stads sjukhusdirektion, direktionen för Lillhagens sjukhus i Göteborg samt direktionen för Malmö östra sjukhus.

Ändring av 52 § sinnessjuklagen i den riktning poliskammaren föreslagit tillstyrktes av 23 men avstyrktes av tre sjukhusdirektioner.

I flertalet av de tillstyrkande yttrandena förklarades, att bestämmelsen därom, att anmaning som icke efterkommits måste föregå ett handräckningsingripande från polismyndighetens sida, borde kunna utan risk utgå ur lagen. I några yttranden ifrågasattes sådan ändring av nyssnämnda bestämmelse, att anmaning skulle vara obehörlig, om den sjuke redan omhändertagits av polismyndighet. En sjukhusdirektion föreslog införande av ett nytt stadgande av innehåll, att handräckning skulle få lämnas — utan föregående anmaning — om försöksutskrivnen person beginge mot annans personliga säkerhet riktad handling eller tillgrepp.

I ett av de avstyrkande yttrandena anfördes, att det endast i undantagsfall föreläge anledning för sjukvårdsläkaren att påkalla handräckning, att det vore tänkbart, att en föregående anmaning kunde medföra en del olägenheter, men att dessa dock knappast syntes motivera föreslagen ändring av 52 §. I ett annat yttrande framhölls, att förslaget realiter skulle innebära, att vederbörande sjukvårdsläkare frånhändes sin intagningsrätt.

I det tredje avstyrkande yttrandet anfördes:

Den föreslagna ändringen syntes icke befogad, ty i vanliga fall gestaltade sig förhållandet så, att vederbörande sinnessjuka mottog en anmaning att åter inställa sig och att, om han icke följde anmaningen, sjukvårdsläkaren påkallade handräckning hos polismyndighet. I detta fall syntes sålunda polisens befogenhet klar och patienten återfördes. Skulle däremot det fallet föreligga, att patienten redan funnes i förvar hos polisen och sådana förhållanden vara för handen, att han borde åter intagas å sinnessjukhus, kunde visserligen ej 52 § lämpligen tillämpas, emedan polisen i sådant fall vore skyldig att släppa patienten för att få lämna honom tillfälle att *på anmaning av sjukvårdsläkaren återvända till sjukhuset*. I detta fall åter kunde saken ordnas så att polisen gjorde ansökan enligt 11 § med bifogande av läkarintyg att patienten på grund av sinnessjukdom vore farlig för annans personliga säkerhet eller eget liv. Det kunde väl i de flesta dylika fall förutsättas, att detta senare vore förhållandet, eljest torde patienten ej befinna sig hos polisen. Skulle emellertid patienten icke vara farlig som nyss sagts men dock befinna sig hos polisen, så kunde vanlig ansökan göras, och i detta fall hade den, som gjort ansökningen, rätt att begära polisens handräckning. Att tillmötesgå poliskammarens önskan genom att i lagen slopa »anmaningen» till den försöksutskrivne, syntes vara ett ingrepp på den personliga friheten, som ju sinnessjuklagen vore satt att försvara. Med hänsyn härtill yrkades avslag å poliskammarens hemställan såsom obehövligen och olämpligen.

Framställning av medicinalstyrelsen.

I skrivelse den 20 januari 1938 anförde medicinalstyrelsen, efter redogörelse för poliskammarens i Göteborg framställning och däröver avgivna yttranden, i huvudsak följande:

Den nuvarande formuleringen av 52 § sinnessjuklagen hade i ett antal fall medfört avsevärda nackdelar och orsakat onödig omgång vid återförandet till vederbörande sjukhus av försöksutskrivne patient, som åter blivit i behov av vård. Sedan förordnande om återintagning av sådan patient av vederbörande sjukvårdsläkare på grund av förhandenvarande omständigheter meddelats, syntes enligt styrelsens förmenande handräckning omedelbart kunna lämnas, så att den sjuke snarast möjligt bleve återintagen för vård. I annat fall kunde den situation lätt inträda, att, sedan polisen omhändertagit en försöksutskrivne, som förut vägrat ställa sig till efterrättelse en emottagen anmaning att återinställa sig vid sjukhus, inför hotet att bli återförd genom polisens försorg förklarade sig ämna följa sjukvårdsläkarens anmaning. Polisen hade då icke rätt medverka till en sådan patients återförande till sjukhuset om icke, såsom i de relaterade fallen verkligen också skett, ny läkarundersökning verkställdes. Detsamma skulle komma att gälla fall, där sjukvårdsläkarens anmaning delgäves den försöksutskrivne av polisen och patienten därvid förklarade sig ämna efterkomma densamma.

Beträffande de gjorda invändningarna mot den föreslagna lagändringen finge styrelsen anföra, att, då förutsättningen för handräcknings lämnande enligt ifrågakvarande lagrum vore vederbörande sjukvårdsläkarens förordnande om den på försök utskrivnes återintagning, sjukvårdsläkarens intagningsrätt på intet sätt bleve berörd om en formell anmaning till den försöksutskrivne att återinställa sig föregått handräckningens meddelande eller icke. Ej heller funne styrelsen hänsyn till den personliga friheten kräva det nuvarande omständligare förfarandets bibehållande. Där hänsyn till den sjuke själv eller samhällets berättigade krav på säkerhet föranlett sjukvårdsläkaren att meddela beslut om på försök utskrivens återintagning och polisens medverkan därför prövats nödig, hölle styrelsen före, att sådant återförande genom

polisens försorg omedelbart och utan onödiga formaliteter borde kunna genomföras.

Det syntes sålunda styrelsen uppenbart, att den av 52 paragrafens nuvarande formulering betingade begränsningen av sjukvårdsläkares rätt till handräckning i ifrågavarande fall icke blott kunde innebära en fara för den allmänna säkerheten utan även att den vore obehövlig. Styrelsen ansågo sålunda en ändring av 52 § böra vidtagas för undanröjande av det påtalade missförhållandet.

Styrelsen föreslog följande lydelse å paragrafen (till jämförelse återgives även lydelsen enligt gällande lag):

(Gällande lag.)

52 §.

Avviker å sinnessjukhus intagen därifrån, eller

avviker den, som jämlikt 47 § för vård förvaras å sinnessjukavdelning vid fångvården, eller

underlåter den, som på försök utskrivits från sinnessjukhus eller från sinnessjukavdelning vid fångvården, att, sedan förordnande om återintagning meddelats eller försökstiden gått till ända, på anmaning åter där inställa sig,

skall, där sjukvårdsläkaren eller, vad angår den, som varit förvarad å sinnessjukavdelning vid fångvården, fångvårdsmyndigheten det påkallar, för den sjukes återförande till sinnessjukhuset eller sinnessjukavdelningen handräckning lämnas av vederbörande polismyndighet.

(Medicinalstyrelsens förslag.)

52 §.

Avviker å sinnessjukhus intagen därifrån eller avviker den, som jämlikt 47 § för vård förvaras å sinnessjukavdelning vid fångvården,

skall, där sjukvårdsläkaren eller, vad angår den, som varit förvarad å sinnessjukavdelning vid fångvården, fångvårdsmyndighet det påkallar, för den sjukes återförande till sinnessjukhuset eller sinnessjukavdelningen handräckning lämnas av vederbörande polismyndighet.

Lag samma vare, då sjukvårdsläkare vid sinnessjukhus eller fångvårdsmyndighet förordnat om återintagning på sinnessjukhus eller sinnessjukavdelning vid fångvården av därifrån på försök utskrivna.

Medicinalstyrelsen förklarade sig emellertid förutsätta, att handräckning för på försök utskrivna återförande till sinnessjukhuset efter den föreslagna lagändringens genomförande icke komme att användas annat än som en nödfallsåtgärd, när särskilda omständigheter sådant påkallade, och att anmaning till försöksutskrivna komme att i allmänhet såsom hittills tillämpas.

Yttranden öfver medicinalstyrelsens framställning.

Öfver medicinalstyrelsens framställning avgåvos utlåtanden av överståthållarämbetet samt länsstyrelserna i Södermanlands, Östergötlands, Kronobergs, Göteborgs och Bohus, Örebro, Kopparbergs, Gävleborgs och Västerbottens län. Vid överståthållarämbetets utlåtande funnos fogade yttranden av polismästaren samt förste och tredje polisintendenterna i Stockholm. Yttranden av överläkaren vid Birgittas sjukhus och magistraten i Vadstena hade bilagts länsstyrelsens i Östergötlands län utlåtande. Vidare överlämnades av länsstyrelserna i Kopparbergs och Gävleborgs län yttranden från förste provinsialläkarna i länen samt av länsstyrelsen i Västerbottens län yttrande från landsfogden i länet.

Ändring av 52 § sinnessjuklagen i huvudsaklig överensstämmelse med vad medicinalstyrelsen föreslagit tillstyrktes i samtliga yttranden. Länsstyrelserna i Södermanlands, Östergötlands, Kronobergs, Göteborgs och Bohus samt Örebro län ävensom överläkaren vid Birgitta sjukhus framhöllo emellertid, att en förutsättning för lagändring borde, på sätt medicinalstyrelsen anfört, vara, att handräckning för återförande av en försöksutskrivnen person efter lagändringens genomförande icke komme att användas annat än som en nödfallsåtgärd och att systemet med anmaning komme att i allmänhet såsom hittills tillämpas. Regeln att anmaning i allmänhet skulle användas borde, enligt vad länsstyrelserna i Göteborgs och Bohus samt Örebro län anförde, intagas i författningstexten. Sistnämnda länsstyrelse föreslog med hänsyn härtill allenast den ändring av 52 §, att därtill skulle göras ett tillägg av följande lydelse: »Då särskilda omständigheter därtill föranleda, må i fall, som i andra stycket avses, handräckning påkallas och lämnas även utan att anmaning föregått.»

Departementschefen.

Genom stadganden i 52 § sinnessjuklagen hava möjligheter beretts sjukvårdsläkare och fängvårdsmyndighet att i vissa fall erhålla handräckning av polismyndighet för att till sinnessjukhus eller sinnessjukavdelning vid fängvården återföra, bland andra, personer, vilka på försök utskrivits därifrån. Såsom förutsättning för att handräckning — på framställning av sinnessjukläkaren eller, vad angår den, som varit förvarad å sinnessjukavdelning vid fängvården, fängvårdsmyndigheten — skall få lämnas i fråga om nämnda personer stadgas i paragrafen, att den sjuke, sedan förordnande om återintagning meddelats eller försökstiden gått till ända, underlåtit att *på anmaning* åter inställa sig.

I den av poliskammaren i Göteborg till medicinalstyrelsen ingivna framställning, vari ändring av 52 § sinnessjuklagen blivit ifrågasatt, hava närmast behandlats sådana fall, då en från sinnessjukhus försöksutskrivnen patient av någon anledning kommit att omhändertagas av polismyndighet och fråga där-efter uppstått om hans återförande till sjukhuset. Enligt lagens bestämmelser skulle även under sådana omständigheter den sjuke beredas tillfälle att efter anmaning frivilligt inställa sig å sjukhuset. I de fall, då ett sådant förfarande med hänsyn till den sjukets tillstånd icke syntes böra ifrågakomma, vore anskaffande av läkarintyg för att möjliggöra intagning jämlikt 11 § sinnessjuklagen nödvändigt.

Sedan medicinalstyrelsen inhämtat yttranden över poliskammarens framställning från direktionerna för statens sinnessjukhus jämte vissa andra sjukhusdirektioner — i vilka yttranden, med allenast tre undantag, ändring av 52 § sinnessjuklagen blivit tillstyrkt — har medicinalstyrelsen för egen del framhållit, att den nuvarande formuleringen av 52 § i ett antal fall medfört avsevärda nackdelar och orsakat onödig omgång vid återförandet till vederbörande sjukhus av försöksutskrivna sinnessjukpatienter, som åter blivit i behov av vård. Styrelsen har med hänsyn härtill förklarar, att den förut om-

nämnda förutsättningen för rätten till handräckning i fråga om försöksutskrivna patienter, nämligen den sjukes underlåtenhet att efterkomma anmaning att inställa sig, icke borde kvarstå i lagen. Dess bibehållande kunde rent av innebära en fara för den allmänna säkerheten. Enligt styrelsens mening kunde icke heller bibehållande av ett förfarande med förutgången anmaning anses erforderligt med hänsyn till att skydd för den personliga friheten i största möjliga utsträckning bör lämnas. Medicinalstyrelsen har emellertid förklarat sig förutsätta, att även efter en lagändring av ifrågasatt innebörd förfarandet med anmaning till den försöksutskrivne att inställa sig på sjukhuset eller sinnessjukavdelningen i allmänhet skulle tillämpas och att handräckning utan förutgången anmaning därför endast i undantagsfall skulle komma i fråga.

Den uppfattning, åt vilken medicinalstyrelsen givit uttryck, har delats av samtliga de myndigheter, som avgivit yttranden över styrelsens framställning i ämnet till Kungl. Maj:t.

För egen del anser jag de skäl övertygande, vilka i förevarande ärende andragits för ändring av gällande bestämmelser i 52 § sinnessjuklagen. Vad utformningen av nya bestämmelser i nämnda paragraf angår, synes det — på sätt i några yttranden anförts — vara lämpligt, att det kommer till uttryck i lagtexten, dels att nuvarande stadganden rörande handräckning för återförande till sinnessjukhus eller sinnessjukavdelning vid fångvården av försöksutskrivna patienter fortfarande såsom huvudregel skola äga tillämpning, dels ock att under särskilda omständigheter handräckning för återförande av en sådan person skall få lämnas utan att anmaning till honom att åter inställa sig å sinnessjukhuset eller sinnessjukavdelningen föregått. Med hänsyn härtill synas hittills gällande stadganden, efter vissa formella ändringar, lämpligen kunna bilda första och andra styckena i 52 §, under det att undantagsbestämmelserna torde böra fogas såsom ett tredje stycke till paragrafen.

I enlighet med vad sålunda anförts har inom socialdepartementet upprättats förslag till lag om ändring av ifrågavarande paragraf i sinnessjuklagen. Den föreslagna lagen synes böra träda i kraft omedelbart efter utfärdandet.

Föredraganden hemställer härefter, att lagrådets utlåtande över upprättat förslag till *lag om ändrad lydelse av 52 § sinnessjuklagen den 19 september 1929 (nr 321)*, av den lydelse bilaga¹ till detta protokoll utvisar, måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:
Nils-Sture Lindqvist.

¹ Denna bilaga, vilken är lika lydande med det vid propositionen fogade lagförslaget, har här uteslutits.

*Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den
10 juni 1938.*

Närvarande:

justitierådet AFZELIUS,
regeringsrådet ASCHAN,
justitieråden FORSBERG,
SANDSTRÖM.

Enligt lagrådet den 7 juni 1938 tillhandakommet utdrag av protokoll över socialärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 13 maj 1938, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över upprättat förslag till lag om ändrad lydelse av 52 § sinnessjuklagen den 19 september 1929 (nr 321).

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, föredrogs inför lagrådet av t. f. byråchefen för lagärenden i socialdepartementet Sven Björkholm.

Lagrådet lämnade förslaget utan anmärkning.

Ur protokollet:

Ragnar Kihlgren.

*Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms
slott den 28 oktober 1938.*

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, ENGBERG, SKÖLD, NILSSON, QUENSEL, FORSLUND, ERIKSSON.

Efter gemensam beredning med chefen för justitiedepartementet anmäler chefen för socialdepartementet, statsrådet Möller, lagrådets den 10 juni 1938 avgivna utlåtande över det den 13 maj 1938 till lagrådet remitterade förslaget till lag om ändrad lydelse av 52 § sinnessjuklagen den 19 september 1929 (nr 321) och hemställer, att förslaget, som av lagrådet lämnats utan anmärkning, måtte, jämlikt § 87 regeringsformen, genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:
Anders Lundstedt.
